

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 28/12/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 12

GIẢI ĐÁP PHẬT HỌC NGHI VẤN

BÀI 25: BỆNH TẬT

Người thế gian không hiểu nguyên nhân của bệnh tật nên khi bị bệnh, họ tìm mọi cách chữa trị thậm chí là nghe theo những lời mê tín. Nhiều người có tiền, có địa vị sẵn sàng dùng rất nhiều tiền để chữa bệnh như người thế gian nói: “*Còn nước còn tát*”. Họ không biết dùng tiền làm từ thiện, cứu giúp người, họ sẽ phải dùng hết tiền để trả cho những oan nghiệp mà mình đã tạo, khi hết tiền thì họ vẫn phải ra đi. Những người giàu có thể trả một tỷ hay hàng chục tỷ để chữa bệnh cho mình nhưng cho người khác vài đồng thì họ tiếc. Đây là do họ có tâm tham cầu sự sống. Nhiều ông chủ của những khu đô thị lớn chết trẻ do bệnh tật hoặc do tự tử. Chúng ta phải biết rõ, tường tận nguyên nhân của bệnh tật để chúng ta biết cách sống. Nếu chúng ta mơ mơ, hồ hồ thì chúng ta nghe theo lời của những kẻ muốn mưu lợi từ chúng ta.

Ngày trước, một người sếp cũ của tôi bị ung thư gan rất nặng, có người tu hành nói rằng, có cách để trị bệnh cho ông, gia đình ông đã tốn rất nhiều tiền mua sừng tê giác nhưng sau đó ông cũng không qua khỏi. Thân bằng quyến thuộc của chúng ta có bệnh thì chúng ta phải sáng suốt, phải căn cứ trên khoa học và đặc biệt là căn cứ theo nhân quả. Chúng ta tuyệt đối không nghe theo những lời ma mị.

Kết quả sau cùng của kiếp người là cái chết, không ai có thể thoát khỏi Sinh - Lão - Bệnh - Tử. Chúng ta hiểu đạo lý chắc thật này để chúng ta biết cách dụng tâm. Có người nói với tôi, họ đang luyện một pháp, pháp này giúp mọi người không bị bệnh, người 80 tuổi luyện pháp đó thì kinh nguyệt sẽ điều hoà. Tôi tự hỏi, ông tổ của pháp môn này có sống được đến 150 tuổi hay 200 tuổi không, nếu có thì tôi sẽ đến bái kiến, tham vấn. Có rất nhiều người thậm chí cả những người đã học Phật tin theo pháp này. Những người học Phật mà tin theo pháp này chỉ là những người học Phật trên hình thức, những người có “*đạo tâm sương sớm*”. Với những người đã từng bỏ Phật pháp để luyện pháp khác, Hòa Thượng từng nói: “*Cảm ơn các vị đã tiếp nhận những người đó vì những người này tu học Phật pháp thì cũng chỉ phá hoại nhà Phật!*”.

Vấn đề lớn nhất trên cuộc đời là Sinh - Lão - Bệnh - Tử, tà ma ngoại đạo sẽ tận dụng sự lo lắng của chúng ta về những điều này để trục lợi. Ngày trước, một lần tôi sang Mỹ khoảng 10 ngày để chia sẻ về Phật pháp, tôi dự định sẽ tiếp tục sang Canada

nhưng sức khoẻ của tôi rất yếu nên tôi về nước sớm. Khi tôi đi khám bệnh, Bác sĩ khám vùng tim của tôi rất thận trọng và nói rằng, tôi có thể chết bất cứ lúc nào vì chức năng tim của tôi chỉ còn khoảng 30. Tôi nói: “*Tôi biết rồi, tôi đã chuẩn bị cho việc này rồi!*”. Người Bác sĩ rất ngạc nhiên trước thái độ bình thản của tôi. Ba năm sau, tôi đi khám lại, tôi cũng gặp lại đúng vị Bác sĩ đó, Bác sĩ ngạc nhiên nói, bây giờ chức năng tim của tôi là 200, sức khoẻ của tôi rất tốt. Bác sĩ hỏi tôi đã dùng thuốc gì để chữa trị, tôi nghĩ, nếu tôi gom tiền để đi chữa bệnh thì tôi có lẽ đã mất từ lâu. Tôi nói tôi không dùng thuốc mà tôi chỉ tích cực tặng cho, trước đây, khi tôi mới gặp Bác sĩ, tôi chưa có gì để tặng mọi người nhưng hiện tại, mỗi tháng chúng tôi tặng 10 tấn rau, gần 30.000 miếng đậu. Hôm đó, tôi cũng xin địa chỉ Bác sĩ để gửi tặng rau và đậu.

Trên Kinh Phật nói, có ba loại bệnh, thứ nhất là bệnh do thân sinh lý, nguyên nhân của loại bệnh này là do đời sống, sinh hoạt, ý niệm của chúng ta không đúng với quy luật của đại tự nhiên, chúng ta “*tự tư tự lợi*”, chỉ nghĩ đến bản thân mình, không quan tâm đến môi trường sinh thái, Thiên Địa Quỷ Thần, Phật Bồ Tát. Hằng ngày, chúng ta phải sống phù hợp với hoàn cảnh đại tự nhiên, biết cách ứng xử với chúng sanh ở tầng không gian khác. Loại bệnh thứ hai là bệnh do oan gia trái chủ. Từ vô lượng kiếp, chúng ta đã tạo ra vô số oán kết, ngay trong đời này, chúng ta cũng đã khiến rất nhiều người đau khổ. Nếu chúng ta yêu một người nhưng sau đó, chúng ta không có tình cảm với họ nữa, cho dù chúng ta không cố tình lừa gạt họ nhưng họ vẫn oán hận chúng ta, họ nhất định sẽ tìm cách gây chướng ngại cho chúng ta.

Tất cả bệnh khổ đều do nghiệp lực, chúng ta cố gắng tích công bồi đức, tu tạo thiện nghiệp thì ác nghiệp của chúng ta cũng sẽ dần ra chậm lại, ác nghiệp nặng thì sẽ nhẹ đi, ác nghiệp nhẹ thì sẽ tự mất. Tôi rất cảm động khi Hòa Thượng nói: “***Oan gia trái chủ từ bi hơn chúng ta nhiều! Trong quá khứ, chúng ta đã từng dùng một dao đoạt mạng họ nhưng họ không lấy mạng chúng ta. Oan gia đến đòi nợ nhưng họ không hại chúng ta chết, họ muốn chúng ta quay đầu làm những việc tích cực để họ cũng có được lợi ích***”. Nếu oan gia lấy mạng chúng ta thì họ cũng không có được lợi ích gì. Chúng ta đang học Phật pháp, học chuẩn mực Thánh Hiền, oan gia trái chủ nhìn thấy chúng ta có tia hy vọng thì họ cũng mong chúng ta thành tựu để họ được giải thoát.

Ngày trước, có lần, tôi cảm thấy khó thở giống như sắp chết, tôi đến khám ở nhà một vị Bác sĩ tim mạch nổi tiếng ở thành phố Hồ Chí Minh, tôi phải ngồi chờ rất lâu để được khám, Bác sĩ nói, nếu tôi không uống thuốc thì tôi sẽ chết! Đến nay, gói thuốc đó tôi vẫn giữ trong tủ, tôi không uống thuốc mà dùng tiền có được để phóng sanh và làm việc từ thiện. Trước đây, tôi ngồi quá lâu để phiên dịch nên hệ dây thần kinh dẫn từ tay về tim bị thương tổn nghiêm trọng, hiện tại, tôi không thể sử dụng máy vi tính, khi tôi vuốt bàn tay, tôi cũng cảm thấy cả cơ thể tê buốt. Hiện tại, thân bệnh của tôi đã nghiêm trọng nên hằng ngày, mỗi buổi sáng tôi đều phải uống thuốc. Mỗi lần tôi uống thuốc, tôi tự nhắc nhở mình, tôi đang sống nhờ thuốc nên tôi không được chảnh mảng.

Điều này giống như Tổ Ân Quang viết chữ “*Tử*” và để ở trên bàn thờ Tổ để tự nhắc nhở mình.

Điều sau cùng của cuộc đời chính là cái chết, mỗi ngày, chúng ta đang tích cực đến gần với nắm mồ của chính mình. Hằng ngày, chúng ta nhìn thấy con, cháu mình đang khôn lớn chính là chúng ta đang già đi từng ngày. Khi con cháu chúng ta trưởng thành, đến tuổi thành gia lập thất thì nhiều người lớn tuổi xung quanh chúng ta đã ra đi và chúng ta cũng sắp phải ra đi. Nếu chúng ta hiểu được điều này thì chúng ta sẽ không bị người khác hù dọa.

Chúng ta học Phật là để chúng ta hiểu rõ trật tự không thể thay đổi của Sinh - Lão - Bệnh - Tử, ngoài ra chúng ta còn chịu sự chi phối của bốn quy luật, cầu bất đắc khổ, ái biệt ly khổ, ngũ ấm xí thanh khổ, oán tắng hội khổ. Sau buổi tiệc mọi người sẽ phải chia tay, sum họp rồi cũng sẽ phải chia ly. Người thế gian không chấp nhận đạo lý này, nếu chúng ta hiểu rõ đạo lý này chúng ta sẽ cảm thấy tự tại.

Khi tôi nhìn thấy Hòa Thượng ngày càng già đi, tôi biết rằng sẽ đến ngày Hòa Thượng ra đi. Khi Hòa Thượng mất, có người gọi cho tôi khóc lóc thảm thiết, tôi bình thản nói, tôi biết ngày này nhất định sẽ đến. Nhiều người vội vàng lập nhóm niệm Phật để hồi hướng công đức cho Ngài nhưng tôi vẫn tiếp tục làm những việc như bình thường tôi vẫn làm. Hòa Thượng nói: “***Những việc cần chuẩn bị từ lâu sao chúng ta không chuẩn bị! Khi việc đến chúng ta mới chuẩn bị thì đã không còn kịp!***”. Khi Hòa Thượng còn sống, Ngài hết lòng, hết dạ dạy bảo chúng ta nhưng chúng ta không nỗ lực làm, khi Ngài mất chúng ta mới làm thì đã không còn kịp. Chúng ta phải trân trọng thời gian sống ngắn ngủi để làm tất cả những việc cần làm, nếu làm được điều này thì khi cái chết đến sớm hơn một chút chúng ta vẫn cảm thấy tự tại!

Ngày Tết, mọi người thường không dám nhắc đến cái chết, bệnh tật. Có người chúc tôi mau vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Lời chúc đó tưởng chừng rất hay nhưng nếu chúng ta không thật làm thì đó chỉ là lời chúc sáo rỗng, không có ý nghĩa. Chúng ta chúc người khác vãng sanh nhưng chúng ta ngày ngày vẫn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta chỉ đang chúc những lời “*hư tình giả ý*”.

Khi Thái tử Tất Đạt Đa đi dạo bốn cửa thành, Ngài nhìn thấy một người nằm bất động, Ngài hỏi Xa-nặc là người đó bị làm sao, khi Xa-nặc nói người đó đã chết. Thái tử Tất Đạt Đa vô cùng ngạc nhiên hỏi: “*Chết là gì?*”. Xa-nặc nói: “*Cái chết là kết quả cuối cùng của kiếp con người mà không một ai có thể thay đổi được!*”. Sau đó, Thái tử liền quay trở về, Ngài lập chí, tìm cách để vượt ra khỏi cái chết.

Chúng ta học Phật để chúng ta hiểu được nguyên lý của vũ trụ nhân sanh, để chúng ta biết cách dụng tâm. Nhiều người sợ khi nghe nhắc đến vô thường, đến Sinh - Lão - Bệnh - Tử, chúng ta không nhắc đến những điều này thì những điều này vẫn đang diễn ra. Chúng ta hiểu mọi thứ đang diễn ra là vô thường thì chúng ta phải trân

trọng nắm lấy cơ hội để tạo nên sự chân thành. Cũng là một kiếp người nhưng có những người đã sống một cuộc đời vĩ đại, trong cuốn “*Những tấm gương đức hạnh*”, 350 tấm gương đức hạnh đó đã sống một cuộc đời phi thường. Một người bán rau bình thường ở Đài Loan đã đứng ra quyên góp từ thiện, số tiền từ thiện mà bà quyên góp được đã giúp bà trở thành nhà từ thiện lớn nhất thế giới. Điều quan trọng nhất là chúng ta phải mở được tâm. Tâm chúng ta phải mở rộng tận hư không khắp pháp giới.

Hòa Thượng từng nói: “***Chúng ta muốn làm một vị quan đứng đầu một huyện tốt thì tâm chúng ta phải mở rộng bằng một huyện. Chúng ta muốn làm một vị quan đứng đầu một tỉnh tốt thì tâm chúng ta phải mở rộng bằng một tỉnh. Chúng ta muốn làm người đứng đầu quốc gia tốt thì tâm chúng ta phải mở rộng bằng một quốc gia. Chúng ta muốn cứu giúp chúng sanh tận hư không khắp pháp giới thì tâm chúng ta phải mở rộng tận hư không khắp pháp giới***”. Điều quan trọng là cách chúng ta dụng tâm. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta mở được tâm rộng lớn thì oan gia trái chủ nhiều đời sẽ kính phục chúng ta. Họ không đối đầu với chúng ta nữa mà sẽ làm hộ pháp cho chúng ta***”. Việc này tôi có cảm nhận rất sâu sắc! Chúng ta có chướng ngại không phải do người khác mà do chính chúng ta, đó là vì chúng ta chưa chân thật mở tâm, chúng ta chưa thể làm oan gia trái chủ chuyển tâm. Nếu chúng ta mở được tâm rộng lớn vì mọi người thì oan gia trái chủ không dám gây phiền phức cho chúng ta vì họ chướng ngại chúng ta là họ chướng ngại rất nhiều người.

Hòa Thượng từng kể, ngày trước, nếu một đứa trẻ biết Cha mình bị người khác hại chết, đứa nhỏ đó sẽ rèn luyện võ công để đợi ngày báo thù. Khi đứa trẻ đó trưởng thành và tìm được kẻ thù, nếu người này nhìn thấy kẻ thù của họ đang tích cực làm lợi ích cho chúng sanh thì họ vẫn phải gác lại mối thù giết Cha. Người thế gian mà còn có tinh thần nghĩa hiệp như vậy thì oan gia trái chủ của chúng ta cũng như vậy! Chúng ta tích cực vì người lo nghĩ thì oan gia trái chủ cũng không chướng ngại, trả thù chúng ta. Hòa Thượng từng nói: “***Mọi sự chướng ngại chúng ta gặp là do chính chúng ta chứ không phải do người khác!***”. Chướng ngại là do chúng ta chưa mở rộng được tâm để khiến người khác ngưỡng mộ, kính phục.

Loại bệnh thứ ba là do nghiệp chướng. Từ vô lượng kiếp chúng ta đã tạo vô số tội nghiệp. Trên Kinh nói: “***Nếu tội nghiệp chúng ta tạo ra mà có hình tướng thì tam thiên, đại thiên thế giới cũng không chứa hết!***”. Nói một cách dễ hiểu hơn, nếu tội nghiệp mà chúng ta làm ra có hình tướng thì cả trái đất chứa cũng không hết. Người xưa kể câu chuyện, có một vị quan tên là Vệ Trọng Đạt, ông mất khi ông mới hơn 40 tuổi, khi Diêm Vương mở sổ việc ác của ông, Diêm Vương nhìn thấy ông đã phạm phải rất nhiều tội. Ông rất ngạc nhiên, ông cho rằng mình không làm việc ác nào nhưng Diêm Vương nói, chỉ cần ông khởi tâm động niệm bất thiện thì ông đã tạo tội. Khi Diêm Vương cân sổ ghi những việc ác và sổ ghi những việc thiện của ông lên thì quyển sổ ghi những việc thiện đã làm nặng hơn quyển sổ ghi những việc ác. Lúc này, ông cũng rất ngạc nhiên, ông cho rằng mình không làm việc thiện gì. Trong quyển sổ việc thiện

của ông có ghi việc ông viết số can vua không xây dựng cung điện, tuy nhà vua không nghe theo lời can gián nhưng tâm của ông biết nghĩ đến khổ nạn của dân chúng nên ông có phước báu lớn.

Chúng ta không dễ phát được tâm vì người khác lo nghĩ! Khi chúng ta ăn cơm, chúng ta có khởi được ý niệm nghĩ đến rất nhiều người đang đói khổ không? Tôi từng được xem một video ghi lại hình ảnh, một số người giàu sang đang ngồi ăn thịt cừu một cách sung sướng trong quán ăn, họ không để ý đến ở bên ngoài có những người đang đói khổ đứng nhìn. Người xưa dạy chúng ta: *“Nhịn một vài bữa tiệc tùng dành cho người nghèo đói. Đồ cũ không dùng cho đi vẫn hữu dụng”*. Chúng ta nhịn một vài bữa tiệc tùng thì chúng ta đã giúp được rất nhiều người. Chúng ta khởi được tâm này thì chúng ta nhất định hoà hoãn, tiêu trừ được những nghiệp chướng mà chúng ta đã tạo. Chúng ta muốn tiêu nghiệp thì chúng ta phải làm những việc thiện, tích cực lo nghĩ cho người khác. Chúng ta ngày ngày sám hối nhưng chúng ta vẫn tạo tội thì chúng ta không thể tiêu tội. Sám hối là chúng ta phải không làm lại những việc sai lầm mà trước đây mình đã làm.

Bài hôm nay, Hoà Thượng nhắc chúng ta, có ba loại bệnh khổ đó là thân bệnh, bệnh do oan gia trái chủ và bệnh do tội nghiệp. Trong nhiều đời, nhiều kiếp, chúng ta đã tạo ra vô số tội nghiệp nên chắc chắn, chúng ta không thể tránh được những chướng ngại này. Chúng ta tích cực tu phước, tích phước, làm những việc từ thiện thì chúng ta sẽ có thể giảm nghiệp, tăng phước. Người thế gian nói: *“Lộc tận thì nhân vong”*. Nếu chúng ta hết phước thì chúng ta sẽ không thể giữ được mạng.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!